

DRUŠTVENE VESTI

St. Peter pri Mariboru. Igralska družina našega prosvetnega društva »Skala« se pripravljala na uprizoritev ljudske igre »Divji lovec«, in sicer na prostem. Prva uprizoritev bo v nedeljo dne 6. septembra, nakar že domačine in sosede sedaj opozarjamo.

Prosvetni praznik pri Sv. Rupertu v Sl. gor. Na Ciril-Methodovo nedeljo je bil pri Sv. Rupertu v Slov. goricah blagoslovljen temeljni kamen za Prosvetni dom. Ta pomemben dogodek je bil za ruperško faro veličasten praznik katoliške prosvete, ki je morala biti hude boje za obstanek. Zgradba prepotrebne Društvenega doma, čigar temelj je bil dne 5. t. m. slovesno blagoslovljen, je združila celo ruperško faro v eno družino, ki bo složno nosila bremena in žrtve za skupno prosvetno ognjišče. St. Rupert se je za ta dan odel v svečano obleko. Veselo pritrkavanje in streljanje topičev je oznanjalo slavnostni dan. Ob devetih dopoldne je bil sprejem dekana Gomilšeka, ki je takoj nato imel slavnostno pridigo. Po sv. maši, katero je daroval domači g. kaplan, se je razvil dolg spreved na stavbišče. Na čelu godba, ki je igrala himno slovenskih fantov, za godbo pa je korakala četrdeset ruperških fantov v belih srajcah, za njimi

pa dekleta v ličnih narodnih oblekah. Nad 1000 ljudi se je zgrnilo okrog lepo okrašenega stavbišča. Domači g. kaplan Smole je spregovoril pozdravne besede ter naglasil, kolike važnosti bo novi Prosvetni dom za mladino. Po pozdravnem govoru je dekan Gomilšek ob asistenci domačega g. župnika Kodriča, g. župnika Sinka in domačega g. kaplana blagoslovil temeljni kamen ter nato v navdušenih besedah govoril o Slomšek, čigar duh se naj kaže v delu prosvetnega društva, ki nosi ime »Slomšekov tabor«. Za njim je govoril akademik Ciril Žebot iz Maribora o treh domovih, ki so bili največjega pomena v zgodovini slovenskega ljudstva, namreč kmečka hiša, cerkev in katoliški prosvetni domovi. V imenu Prosvetne zveze je pozdravil zborovalce Mirko Geratič ter v govoru podal tehtne misli o temeljih katoliške prosvete. Sledili sta še dve deklamaciji, nakar je vsa tisočglava množica zapela Angelov pozdrav.

Vojnik. Prosvetno društvo v Vojniku naznaja s sledečim vsem čitateljem »Slovenskega gospodarja«, da se proslava 25letnice društva z govorom predsednika Prosvetne zveze g. dr. Josipa Hohnjeca ne vrši v nedeljo dne 19. julija t. l., kakor je bilo to objavljeno v zadnji številki »Slovenskega gospodarja«, temveč se bo radi nepredvidenih neprilik vršila združena s prosvetnim taborom pred našo farno cerkvijo šele 23. avgusta.

vzgledna družbenka Marijina. Pogreba rajne, ki se je vršil 6. t. m., se je udeležilo mnogo ljudstva in družbenk Marijinih v spremstvu dveh duhovnikov na domači mirodvor. V njeno hišo so zahajali samo katoliški listi, posebno stalen gost je bil »Slov. gospodar«. Svoje otroke je vzgojila v krščanskem duhu. Možu in otrokom naše sožalje, rajno pa ohranimo v blagem spominu.

Loka. Nemila smrt je iztrgala iz rok žene skrbnega moža, otrokom pa nenadomestljivega očeta. Kakor je že poročal »Sl. gospodar«, je preminil v Gospodu, spreviden s sv. zakramenti, v starosti 55 let Janez Potočnik, kateri zapušča žalujočo ženo ter pet otrok. Neusmiljena jetika mu je pretrgala nit življenja. Bil je zvest naročnik »Slov. gospodarja« ter umni gospodar, ki si je znal svojo kmetijo urediti do najvišje rentabilnosti. Na zadnji poti ga je spremljal poleg domačega g. župnika tudi g. dekan Sagaj iz Hoč, požarna bramba od Sv. Miklavža, katera mu je kot bivšemu kumu v temno jamo zaklinala za slovo trikratni: Slava! Sorojaki od Sv. Miklavža, ki smo te tako iskreno ljubili, pa Ti kličemo: Na veselo svidenje nad zvezdami! Vsem ostalim naše iskreno sožalje.

Hočko Pohorje. Nagle smrti je umrla pri nas Ivana Narat, posestnica, v starosti 77 let. Ko se je zjutraj vstala ter stopila par korakov od postelje, je rekla okoli stoječim: »Jezus, kako je meni slabo.« Hči in sin jo naglo primeta za roke, medtem pa je že izdihnila svojo blago dušo. Značilno iz življenja rajne je, da je pred kakimi 40 leti ozdravila prav za prav na čudežen način. V letu 1896 sta ji zaporedoma v teku enega tedna umrli dva sinčka, katera je poleg še ostalih 8 otrok pristrčno ljubila. Tako nenadna smrt kar dveh otrok v enem tednu jo je tako potrla, da se ji je zmračil um. Njen mož se je dosti trudil, da bi se ji povrnilo ljubo zdravje. Znanost dveh zdravnikov ni zalegla nič. Rajna je v svoji takratni bolezni neprestano govorila o Klavzetih in Sv. Višarjah ter hotela na vsak način tja na božjo pot. Bridko je bilo za domače bolnika v takem stanju pustiti na tako dolgo pot. Kljub vsem oviram je v spremstvu dveh sorodnikov šla od doma bolna ter se vrnila zdrava ter z malimi izjemami ostala zdrava do svoje še prerane smrti. Naj ji bo ljubi Bog obilen plačnik, vsem ostalim pa naše sožalje!

Odprta noč in dan so groba vrata.

St. Peter pri Mariboru. Zadnje čase smo imeli zopet troje smrtnih slučajev. V Grušovi je umrla Damiš Mimika, ki je doživela komaj 21 pomladi. Bila je pridno in marljivo dekle, ki jo je vse rado imelo. V Trčovi je po daljši boleznini umrl bivši posestnik Gačnik Anton, star 71 let. V Hrenci pa je umrla v starosti 73 let Repina Marija, ki je skoraj 40 let služila v eni in isti hiši. Rajna je bila vzgled zvestega in marljivega posla, ki je s hišo živela in trpela. Največje zadoščenje in plačilo je imela v tem, če je bila

sreča in blagostanje v hiši. Naj vsi trije v miru počivajo!

Sv. Lenart v Slov. gor. V Zgornjih Žerjavcih je v soboto 4. t. m. popoldne umrla blaga mati in dobra gospodinja šuman Alojzija. Rajna je bila rojena 4. aprila 1883 ter se je 5. februarja 1906. leta priženila iz Zgornjih Verjan od Sv. Trojice v Slov. gor. na šumanovo posestvo, kjer je sklenila svojo življenje. Potrpežljivo je prenašala dolgo trajajočo sladkorno bolezen, katera jo je spravila v prerani grob, bila je tudi

»Za tako dolgo pot moram imeti denarja, drugače ne pridem nikamor. Daj mi, kar sem zaslužil!«

»Zaslužil nisi nič, ker niso opravil, kar sem ti naročil.«

»Kaj?! Še več sem storil, kakor si rekel. Črnuh-ljo sem spravil v kraj in se ti je ni treba več bati.«

»To bom šele videl. Mačke ne podušiš kar tako. Zdaj so jo peljali v bolnišnico. Ko ozdravi, bo spet tu.«

»Tako sem jo pehnil, da ne bo več ozdravela. To rečem jaz, ki se na to spoznam. Ciganka je toliko ko mrtva.«

»Čeprav — moja volja to ni bila. Jaz sem hotel le, da jo spraviš iz kraja, ne pa, da jo ubiješ.«

»Vrag skopuški! Drugega ne misliš, kakor da bi me ob zaslužek spravil in goljufal,« je zarohnel Lisjak. »Če je mrtva, ti je vendar prišla v kraj... Poslušaj, kaj ti pravim! Brez denarja ne morem orožnikom uiti. Da bi se jim pa dal ko divja zver preganjati, ko bi me na zadnje vendarle ujeli, to pa ne; tedaj se jim rajši kar takoj javim. Pa jim bom vse povedal — vse o tebi in ciganki. Čisto vseeno mi je.«

Osojnik se je nekaj časa zvijal in zamolklo godrnjal:

»Kdor se z lumpi pajdaši, ima zmerom izgubo.«

»Ako prideva skupaj pred sodnike, bova šele videla, kateri od naju je večji lump, ti ali jaz,« je

robantil Lisjak. »Daj mi, kar si mi dolžen; potem se bova razšla v miru!«

»Dve sto dinarjev ti dam.«

»Pet sto sva rekla; niti dinarja manj nočem. Če hitro ne daš, bom zahteval več.«

»Pri sebi nimam denarja.«

»Pojdi domov ponj! Pol ure te bom čakal, toda nič več.«

Osojniku ni ostalo nič drugega, moral je poslušati. Klel in brundal je nekaj časa, potem pa je mahnil po rebri gor.

»Še za pot mi prinesi kaj, da bom laže hodil,« je zaklical Lisjak za njim, kruha, poveljenega in žganja!«

Ker se je medtem že docela zmračilo, se zločincu ni bilo treba več tako previdno skrivati. Zlezal je čez lesno in stopil nekoliko korakov navzgor v travnik ter se vlegel v travo, pri tem pa od bolečine zastokal. Minilo je kakih dvajset minut; tedaj je prikoracal Osojnik, izročil Lisjaku, ki je že nestrpno čakal, denar in mu, ne da bi kaj govoril, porinil krajec kruha in steklenico žganja v žep. Več v naglici ni mogel dobiti, je rekel. Lisjak se niti z besedico ni zahvalil, nekaj je zagodrnjal o starem skopuhu in se odpravil na pot. Poprej je še vprašal, kod in kam vodijo steze, in Osojnik mu je natanko pokazal pot. Ko je zločinec že izginil za lesno, ga je kmet še enkrat poklical:

(Dalje sledi.)

narod se poudarja, da bi neguš potreboval za uspešno borbo najmanj dva milijona funtov šterlingov, s katero vsoto bi bilo mogoče nabaviti vsaj 100 letal in ostalih potrebščin za vodstvo moderne vojne.

Italijanski guvernerji

v posameznih zasedenih pokrajinah v Abesiniji imajo oblast, da smejo vsak čas preiskati skladišča in zasebne trgovine. Na ta način hoče abesinski podkralj marsal Graziani preprečiti kopičenje blaga in odiruške spekulacije. Življenje v Italijan. vzhodni Afriki bi naj pritegovalo koloniste in jih ne odbijalo z navijanjem cen življenjskim potrebščinam.